

Prædiken til 6. søndag efter påske

Joh 15, 26 - 16, 4

På denne søndag befinder vi os i et tomrum. Bagud er vi afgrænset af Kristi Himmelfart, hvor Jesus viste os, at han er Kristus: han for til himmels for at tage plads ved sin fars højre hånd.

Fremad er tomrummet afgrænset af pinsen, hvor Jesus vil sende sandhedens ånd, talsmanden. Vi er i overgangen mellem på den ene side Jesu liv her på jorden sammen med disciplene og på den anden side hans nærvær mellem mennesker gennem Helligånden: det, at han lever i os.

Himmelfarten er skift fra én form for nærvær til en anden – et helt nødvendigt skift. Prøv at tænke på, hvad der sker, når vi læser en bog. Mens vi læser, er handling, indhold og budskab på bogens blade skrevet med bogstaver. Men når vi har læst den, så er bogen i vore egne indre billeder, i vores erindring.

Hvis bogen kun var på sine blade, når den bagefter stod på sin plads i reolen, hvad glæde havde vi så af den? At den tværtimod er blevet en del af os, det betyder, at vi kan bære dens budskab med ud i verden – bud-

skabet har fået en ny form for nærvær. Det kan fortælles videre og få betydning for mennesker, der slet ikke har læst bogen.

Inden Jesus farer til himmels, sender han os ud i verden med besked på at fortælle om ham – at forkynde hans ord. Her står vi altså med tabet af ham i ryggen, men også med hans navn og hans ord at læne os op ad.

Her står vi altså: usikre i tomrummet med det kendte i ryggen og det usikre foran os. Jesus siger selv, at det ikke bliver nogen dans på roser. Det vil ikke ligefrem blive modtaget med kyshånd, det at Jesus Kristus som den korsfæstede, opstandne og himmel-farne er med os alle dage indtil verdens ende.

Der er ikke noget at sige til, hvis vi med de lidelser og problemer i udsigt får det som Jonas i Det gamle Testamente. Han begynder straks at se sig om efter en hval at gemme sig i for at undgå at gøre det, han får besked om fra Gud, nemlig at prædike for folk i den ugudelige by Ninive.

Først i hvalens bug, hvor han ikke kunne foretage sig andet end at bede og tænke og måske synge lidt, først der fandt Jonas ud af,

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

at han måtte adlyde Guds ord – hvis altså hvalen ellers ville spytte ham ud igen. Og i Ninive måtte han på Guds vegne sige folk et par sandheder, selv om det kunne blive både farligt og ubehageligt for ham.

På en måde er det nu os, der sidder i hvalens bug her i kirkens store, lukkede rum. Her har vi anledning til at tænke over, hvad det er for en verden, vi skal ud i, når kirken om lidt som en anden hval spytter os ud igen. Var det kun en drøm, vi havde, mens vi faldt lidt ind i os selv der på kirkebænken og et øjeblik syntes, at Gud var hos os i sin ånd og med sit ord? Var det kun et syn, at hans søn selv stod der et øjeblik og talte bare et enkelt ord, der ramte lige ned midt i mit liv, så jeg kan gå ud herfra og bære det, jeg skal bære?

På mange måder er den verden, vi spyttes ud til, så uendeligt forskellig fra både Jonas' og disciplenes verden. I vores lillebitte hjørne af verden er der ikke så mange trusler mod og lidelser for kristne. Snarere kommer vi ud for, at folk vender os ryggen eller mener, vi må være lidt til en side, hvis vi taler højt om, at Jesus Kristus er hele grundlaget for vort liv.

Herinde i kirkens bug er det forholdsvis nemt at tale om Gud og synge om Gud. Men udenfor overdøves kravet let af alle de andre stemmer i verden og i os selv, og af frygten for at blive udelukket eller gjort til grin. Tænk på et lille barn, der første gang oplever sne på jorden. Det står måske og tripper lidt forsigtigt på trappen: går det nu an at

træde ud på det ukendte bløde hvide? Mon det hvide kan bære?

Sådan har disciplene måske haft det, da det gik op for dem, at de nu skulle være forvaltere af Guds ord. Sådan kan vi også have det, når det går op for os, at det nu er vores pligt.

Ude i verden skal vi blandt alle de andre stemmer forsøge at lytte os frem til Guds stemme, så vi kan tale hans ord. Tilværelsen kræver mange handlinger af os, og vi skal finde ud af at gøre de handlinger, Gud sætter os til, også selv om de ikke altid er de nemmeste. Og i alt dette skal vi lade os bære af noget, der tilsyneladende er lige så flygtigt som nyfalden sne, nemlig af Guds nærvær i ord og ånd.

Men frem for alt skal vi i vores liv holde fast ved kærligheden til hinanden – den indbyrdes kærlighed, der skjuler mange synder – og vi skal være gæstfrie mod hinanden uden tværhed, som vi hørte fra alteret.

Det skal vi, fordi vi allerede kender til en gæstfrihed hos Gud, en gæstfrihed der lukker enhver af os ind uden tværhed. Det skal vi, fordi vi kender en kærlighed, der skjuler synder, nemlig den kærlighed vi har i Jesu Kristi navn. Hans kærlighed skal bære os, når vi om lidt træder ud herfra – ikke på den nyfaldne snes tindrende flygtige overflade, men ud i forårets grønne og flygtige pragt. Derude i verden skal vi møde venner og fjender med den samme kærlighed, den

samme gæstfrihed, de samme ord, som vi er blevet mødt med herinde.

Ord om gavmildhed og følgeskab, ord om dåbens vand, der bærer et lille barn ind i evigheden, ord om brød og vin, der mætter og styrker til det ukendte, vi alle skal ud i. De skal bære igennem og fylde vort tomrum. Amen.

Jytte Ibsen
Kattrup-Tolstrup

Salmer: 294 - 332 - 316 - 281 - 724